

Başınızdan Geçen Önemli İlginç Bir Olayı Anlatınız (Anı Örneği)

APTAL CESARETİ

İlkokul son sınıf öğrencisiydim. Sınıf arkadaşlarımdan birkaç tanesi ile okul çıkışı çantalarımızı eve gönderip dağın bayırın yolunu tutmuştuk. Güzel bir mayıs günüydü. Hava berrak, güneş olduğunca sıcak ve parlaktı. Kayısı çağlalarının tam da zamanıydı. Köyün hemen kuzeyindeki bahçelerin birine dalmıştık; burada tahminimce yaşı 30-40'ı bulmuş kocaman bir kayısı ağacı vardı. Sahipli bir bahçenin sınırları dışında olduğundan, bahçe sahibi bu ağacı kimseden esirgemiyordu. Bu nedendir ki çiçekler çağlaya durur durmaz köyün çocukları ağaca tırmanır ne var ne yok talan ederlerdi. Ancak ağaç o kadar uzundu ki ağacın zirvelerine uzanan dallardaki çağlaları toplamak her çocuğun harcı değildi ve ağaçta kalan tek çağlalar bu dallarda bulunuyordu.

Canımız çekmişti bir kere. Ne yapıp edip ağacın zirvesine tırmanıp yeterince çağla toplamalıydık. Ancak iyice yaşlanmış ve dalları çürümüş olan ağacın tepelerine çıkmak gerçek anlamda cesaret istiyordu. Hem de aptal cesareti. Ne yazık ki o aptal ben oldum. Cesaretimi arkadaşlarıma kanıtlamaya çalışırcasına kara lastik ayakkabılarımla tırmanmaya başladım. Nihayet ağacın en doruk dallarından bir tanesine ulaşmıştım. Elimin yettiği çağlaları koparıp koparıp gömlek yakamın altından atlet ile gömlek arasına dolduruyordum. Arada bir de ağacın altında ağızları sulana sulana bekleyen arkadaşlarıma birkaç tane yolluyordum.

Açgözlülüğümün kurbanı oldum. Durduğum dalda bir tane çağladan başka kalmamıştı. İnce bir dalın en ucundaydı. Uzanmaya çalışıyordum; fakat bir türlü ulaşamıyordum. Nihayet sol elimle kalınca bir dalı kavrayıp kendimi çağlaya doğru iyice sarkıttı. O an tek duyduğum şey "çattt" diye bir ses oldu. Güvenip tutunduğum dal kırılmış, sapı elimde kalmıştı. "Çat" sesinin ardından "pat", "küt" sesleri gelmeye devam etti. Zemine çakılana kadar iki üç tane kalın dala çarpa çarpa son kalın dala geldim. Bu daldan sonra zemine yaklaşık 2 metre mesafe vardı. Bu mesafeyi de geride bırakarak yere çakıldığımda artık mecalim kalmamıştı. Sanki bütün kemiklerim kırılmış, üzerime büyük bir yük bindirilmiş gibiydi. Kalçamın üstüne düştüğüm için fena bir acı hissediyordum.

Nihayet zor da olsa kendime gelmeye başladım. Ancak pek yürüyecek bir halde değildim. Arkadaşlarım kollarıma girerek zor bela ulaştırdı evime. Birkaç gün yerimden kalkıp oturamadım bile. Günler geçip de tamamen iyileştikten sonra tövbe ettim. Bir daha böyle aptal cesaretleri sergilemeyecek, canımın kıymetini bilecektim.